

(המשך מעמוד 15)

ההורים מושיעים בזה, כאילו הם עשו משהו עבור הכסף. ומה לגבי בעיות עם ההורים? איריס: תמיד הם מגבילים אותי בשעות, רוצים שאחזור מוקדם, וזה ממש מעצבן. מה זה מוקדם? שלוש בלילה. תמיד אמרים לי מי יודע עם מי את מסתובבת בשלוש בלילה? כאילו שער שלוש הכל בסדר, משלוש אני הופכת לזונה. ושאר הנחורות נאנחות בקול ומסכימות עימה. איריס ממשיכה: רוב הכנות לא בתולות כבר מגיל 14, אבל הרבה עושות את זה סתם בשביל המעמד. רוצות למצוא חן ולהיות בחברה. היא עצמה חריגה, בתולה וקנה בת 18: בן אחד, שיצאתי איתו, אמר לי: אני מעריך את זה שאת בתולה. ההורים

אילן: גם אצלי הקערה הזו מלאה. בגלל זה אני הולך להיות קרבי. ניר: גם אני, אבל לדעתי זה לא מדויק שהנוער פשוט את הרגל. עדיין יש ערכים... יוכל נכנס לדבריו: יש בפירוש פשיטת רגל, אמריקניזציה של הנוער. מתייחסים רק לדברים חומריים. אין מעורבות פוליטית. יש אדישות כללית. לא יוצאים להפגין, להילחם. כל אחד מתעניין רק בעצמו. תמיד לאנשים היה איכפת קודם כל מעצמם, אבל פעם היה מדינה למשל, היום לא. איריס: גם אני חושבת שנוער אין הרבה ערכים היום, אבל זה טבעי. הם מקבלים הכל כדבר מובן מאליו. הכל בא בכפית יחב לפה. יש מדינה, יש צבא חזק, הכל מתנהל יופי.

ניר ויובל מתאמנים לקראת גיוסם. אני עוין את הערבים. הם האויבים שלי.

לחתינוער לגרמניה. סיירו במחנות הריכוז, במשרפות. לאורך כל הטיול, למרות המראות הקשים, השטרות של שמור על תרמית של מאצ'ו. במשך 17 שנה לא הולתי דימעה, אפילו לא פעם אחת, ואז, שם במשרפות, אחרי שראינו את כל המראות המחרידים, עמדנו ושרנו את החיקוואה. לא יכולתי להתאפק, בכיתי כמו ילד קטן. עד הטיול לא הבנתי את גודל הווועה. שום ספר לא המחיש אותה כמו הסיוור הזה. כשחזרתי משם החלטתי להיות קרבי בצבא. קארין: אתה בכית מהחיקוואה. אני הייתי בוכה מהמשרפות, זה הכבדל בנינו. גם אני מאוד מתעניינת בשואה כשהייתי קטנה קראתי הרבה חומר על השואה. שעות ישבתי בספרייה וקראתי. עברתי על כל הספרים בנושא. רציתי להכניס את כל הווועה הזו לתוכי. לקחת בה חלק. ממש רדפתי אחרי זה. עד היום אני חושבת הרבה על משמעות השואה. אני חושבת שהאבי זריות הנוראה הזו קיימת בכל בני האדם. הייתי רוצה לשמור עלי ועל העם שלי, שלא נגיע לאכזריות כזו.

צדק משווע, אנשים מרגישים שאנחנו כבר לא צבאהגנה. לא רוצים ללכת לצבא כדי להרכיב לילדים ולפור הפגנות. יובל: היום להיות ג'ובניק זה כבר לא נושא. ענת: אצלנו דווקא יש הרבה שרוצים להיות קרביים. ניר: כן, אבל גם אלה שרוצים להיות קרביים לא חושבים על המולדת ועל איראליים נשגבים. הם עושים זאת מסיבות אישיות. רוצים לעשות רושם. השרות בקרבי גם עובר מהר יותר. אילן: יש מי שמנסים להיות כמו ילדיהפרחים, אבל זה מגוחך מפני שדיבורים כאלה תמיד נקטעים בצבא. הכל נגמר בגיל 18. אף פעם לא מדברים מה יהיה אחרי גיל 18, כאילו מרוב זה הסוף. חוסר המוטיבציה קשור, לדעתי, במילחמת-לבנון, עד היום כל המילחמות איהרו — המילחמה הזו לדעתו של ניר הסיבה היא שונה: אין מצב ביטחוני קשה ואין סכנה, לכן יש שאננות ולא רוצים לשרת בקרבי. אני בטוח שכשטגניע שעתמיכוח אמי

קארין: זה נכון. יש מגמה לדלל את הפוליטיזציה בכתייהספר. לא רוצים להתעסק בזה. יובל: ביתהספר נותן רק השכלה כללית. את הרעיונות שלי לא קיבלתי מבית-הספר. הוא לא חנין אותי כלל. קארין מספרת שהיא חברה בתנועת-נוער של נוער יהודי וערבי. ניר: איך אפשר? מה היחס שלי לערבים? אני עויין אותם. הם אויבים שלי. לא אף פעם לא נפגשתי עם בני-נוער ערבים. בעצם כן, כמושב שלי עובדים ערבים. פעם אחד מהם אמר לי: אלה הבתים שלנו, אנחנו עוד נחזור אליהם. נו, אז שאני לא אהיה עויין? קארין מהרהרת: אני לא יודעת אם לא הייתי מתנהגת כמוהם אם הייתי במצבם. תנסו גם אתם להיות לרנע במקומם. מה אתם רוצים שהם יעשו? אילן: מצטער, אני לא יכול להעמיד את עצמי במקומם. אני יותר מזוהה עם חיילי-צה"ל שזורקים עליהם אבנים. זה לא סותר את זה שאני ארגיש מאוד לא נוח אילו אצטרך להרכיב לארם בגיל של אבא שלי מפני שהוא זרק אבן. הוא ממשיך ואומר שההת

קארין ואילן מתווכחים בכמה מילחמות עוד נוכח לנחצי.

ומה תורם בית-הספר לערכים? איריס: לא תורם כלום. מלמדים שם סתם מיקצועות שלא תורמים לנו שום דבר. אני שונאת את בית-הספר. לדעתי צריך לקצץ ממנו כמה שנים. רק בשנים האחרונות, כשהתבגרת, התחלתי להבין כמה המוסר הזה לא שווה. ההורים מביאים אותי כל יום

חיים עדיין בדור הקודם. אמא שלי שאלה אותי אם אני מתנסקת עם השיניים? וכל הנוכחים פורצים בצחוק מתגלגל. מה היא חושבת, שאני מתנסקת עם האף? הבייליים שלהם נערכים בדיסקרטיים, כמוערוניס ובמסיבות. תנועות-הנוער החלוציות כבר לא קיימות

„אני מדגישה שאני שייכת לארץ ולעם, ומי ששייך חייב גם לתרום. אבל יש קו

אדום למוסר שלי. והקו האדום אומר לי שלא לשרת בשטחים הכבושים”

ענת: עלי השואה משפיעה באופן אחר. אני רוצה לעשות בצבא הכל, לתת מה שאפשר, כדי שאהיה בטוחה שהשואה לא תחזור על עצמה, שזה לא יקרה לנו שוב. אני לעולם לא אבקר בגרמניה. לדעתי האנטישמיות עדיין קיימת. הם יונקים אותה בחלב-אמם. לעולם לא אוכל לסלוח להם.

תית, הכל ייראה אחרת. כולם מודים פה אחד בנושא אחד שהייתה לו השפעה רבה על רעיונותיהם ומחשבותיהם — השואה. הנושא הזה מטריד ומעניין, מפחיד ומסקרן, הוא לא מרפה. **בכה במשרפות**

לכבויות שלו אינן נחלת שאר חבריו. הם כלל לא רוצים לשרת בחיל קרבי, לא בגלל סיבות אידאולוגיות, אלא סתם מחוסר חשק. כשהייתי ילד קטן אני זוכר איך היו מתייחסים לצנחנים, באיזו יראת-יכבוד. היום כולם מנסים להוריד פרופיל. הסטייל היום זה להיות ג'ובניק. קארין: גם אצלנו לא רוצים להיות קרביים. מדוע זה קורה? מפני שאנחנו הולכים לקראת חוסר-שיוויון, חוסר

במכונית עד פתח בית-הספר, הם מפחדים שאחרת לא אלך. קארין: דווקא בתלמה לין יש פתיחות לתלמידים. מלמדים דברים שמפתחים את האישיות. אילן: אז אצלכם זה מיקרה חריג. זה לא אופייני לשאר בתי-הספר. איתנו לא מדברים על כלום, חוץ מאשר על לימודים. פעם אחת הביאו לנו הרצאה בפוליטיקה, אבל לא אנחנו בחרנו במר-צים. לא היה לנו שום חלק בזה.

ברשימת-הבילויים. הן פשוט את הרגל לדבריהם, ואין להן עוד מקום. ענת: עובתי את תנועת-הנוער בגיל צעיר, לא אהבתי את המיסגרת הזו. יש שם מין אחוה, שלדעתי היא מווייפת מנסים ללמד עקרונות ישנים שהיום כבר לא קיימים. אילן: גם אני עובתי. הייתי פעיל במשך שנים רבות בתנועת הצופים. הייתי חניך ומדריך. עובתי כשהבנתי שלאף אחד שם כבר לא איכפת מערבים. ורקתי את העניבה שלהם. קארין: כן, גם צופי רמת-גן פשוט את הרגל. לא מחנכים יותר למחשבה עצמאית. גם אני עובתי. למרות הדברים הם יוצאים בלחה, נגד טענות שמופנות כלפי חוסר ערכים והתרחי-דרות של בני הדרור הצעיר.

איריס: גם עלי השואה השפיעה קשות. אני מרגישה שהיא ממש חלק מאיתנו, מכולנו, חיים אותה עד היום, מדברים עליה בשיעורי-היסטוריה, בשיעורי-חברה ובסתם שיחות. אני בטוח שהשואה היא אחד הגורמים שהשפיעו במיוחד על הרעיונות שלנו.

אילן: זה מה שגורם לי להיות קרבי. לפני שנה נסעתי במיש

ענת, איריס וחברה. השואה השפיעה קשה. זה חלק מאיתנו.

איך הם רואים את עצמם בעתיד? ענת: אני רוצה להיות חברת-כנסת, חולמת לשנות את העולם.

איריס: רוצה להיות עצמאית ומשחררת ממיסגרות. היום אני מתנהגת כפי שמאלצים אותי. הייתי רוצה להתנהג כפי שאני מרגישה באמת.

אילן: רוצה ללמוד מישפטים, לפי הציונים בבגרות אני לא יודע אם אצליח.

ניר: לא יודע... יובל: אני אחתום קבע. שאשר אהיה? קארין: אולי אהיה כמו פיליציה לאנגר, אבל אני מקווה שעד אז השטחים הכבושים כבר לא יהיו שלנו.

בעוד חודשים ספורים הם ילכו את מדי צה"ל. פרקהילדות בחייהם יתחם. אולי ישתנו, אולי יגשימו את השאיפות. ימים יגידו.

קערה של אידאלים

אילן: „אילו היינו נולדים לפני קום המדינה גם אנחנו היינו מתנהגים כמוהם. הבעיה היא שלנו אין ערכים כפי שהיו להם. אנחנו נולדנו למגש של כסף. אין לנו על מה להילחם. קארין: אז היו להם ערכים שונים. לבנות, ליישב. לנו אין את זה, יש לנו ערכים אחרים. איוה? אין הרבה. צריך ליצור חדשים. בכל זאת אני חושבת שאני אידאליסטית לא פחות מאשר מי שהקימו את המדינה. קשה לי לאמר את המילה הזו, אידאליס, היא נשמעת מוזר, כאילו צינית. היום הקערה הזו, של אידאלים, נשארה ריקה, לא אצלי, אצלי היא מלאה.”